

Dit verhaal heeft zich in Guatemala afgespeeld.

Alejandra zuchtte van opluchting. Ze had net in het muzieklokaal haar solo voor haar lerares gezongen. Al dat oefenen de voorbije weken was de moeite waard geweest! Ze was zelfs moeiteloos door het lastige stuk geraakt.

'Wat heb je een mooie stem!' Juffrouw Pérez, de muziekdocent op school, stond op en klapte in haar handen. 'Je mag door naar de volgende ronde in de talentenwedstrijd.'

Alejandra ging uit haar dak! In deze wedstrijd namen leerlingen van verschillende scholen het tegen elkaar op door te zingen, te dansen of een muziekinstrument te bespelen. En ze konden een prijs winnen. Juffrouw Pérez was de jury; zij besliste wie in de wedstrijd bleef. En nu mocht Alejandra naar de volgende ronde!

'Er volgen nog twee auditerondes', zei juffrouw Pérez. 'Als je die doorkomt, zit je in de finale. Die vindt op een zondag in deze maand plaats.'

Alejandra's vreugde verdween als sneeuw voor de zon. Ze kreeg een knoop in haar maag.

Op zondag hoorde ze naar de kerk te gaan en over Jezus Christus te leren. Dan nam ze van het avondmaal, rustte ze uit en bracht ze tijd met haar familie door.

'Zondag?' vroeg ze. 'Ik weet niet of ik er dan bij kan zijn.'

'Als je niet aan de finale kunt deelnemen, kun je beter uit de wedstrijd stappen. Ik weet dat je het ver zult schoppen, maar het is jouw keuze. Denk er dit weekend maar over na en laat me maandag iets weten.'

De volgende dag bleef Alejandra erover tobben. Ze gingen op zondag altijd naar de kerk. Maar moest ze er echt elke week bij zijn? Eén keertje de kerk overslaan was toch niet zo erg?

'Vlak voor het slapengaan vroeg ze papa wat ze moest doen. 'Moet ik in de wedstrijd zingen of naar de kerk gaan?' vroeg ze.

'De sabbat is een dag die we aan God geven.' Papa stopte Alejandra lekker in en ging naast haar op het bed zitten. 'We hebben zes dagen voor onszelf. God vraagt om maar één dag. Maar ik kan deze keuze niet voor je maken.'

De volgende dag mochten Alejandra en al haar jeugdwerkviendjes vooraan in de kerk 'Gebed van een kind' zingen. Ze hadden er lang op geoefend!

Alejandra zong uit volle borst mee. Door de muziek vergat ze de moeilijke beslissing die ze morgen moest nemen. Na het liedje liep ze trots terug naar haar familie.

Mama gaf haar een knuffel. 'Je hebt erg mooi gezongen!'

'We zijn heel trots op je', zei papa. 'Door je talent toon je je getuigenis en geloof in God.'

Alejandra was blij dat ze met haar talenten jeugdwerklidjes kon zingen.

Ze wist dat het haar familie ook blij maakte. Toen schoot Alejandra iets te binnen.

Als de wedstrijd vandaag had plaatsgevonden, had ze niet over haar hemelse Vader kunnen zingen. Wat zou ze missen als ze op de wedstrijdag niet naar de kerk ging? Dan zou ze haar getuigenis niet in het jeugdwerk met haar vriendjes kunnen zingen. En ze zou het avondmaal missen.

Op maandag wist Alejandra wat haar te doen stond. Ze ging naar het muzieklokaal om met haar leerkracht te praten.

'Bedankt voor de kans,' zei ze, 'maar ik wil niet aan de talentenwedstrijd meedoen als die op zondag valt.'

Juffrouw Pérez legde haar bladmuziek neer en fronste. 'Weet je zeker dat je deze kans wilt laten liggen?'

'Ja, dat weet ik zeker.' Alejandra was trots op haar beslissing. Het was geen makkelijke, maar ze wist dat het de juiste keuze was. 'Als ik toch ga, laat ik iets nog belangrijkers liggen.' ●

Zingen op zondag

Eén keertje de kerk overslaan was toch niet zo erg?